

„El a înviat” – Fritz von Kietzell

De la învierea lui Hristos și până la înălțarea Lui la cer

Maria Magdalena

„Și după ce a înviat, în dimineața zilei dintâi a săptămânii, S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena” (Marcu 16.9).

Cine era această Maria Magdalena? O întâlnim pentru prima dată în evanghelia după Luca capitoul 8, printre acele „multe” femei galileence, care Îl urmau pe Isus și, așa cum se spune foarte frumos, „care slujeau cu averile lor”. Ele aveau multe motive să facă aceasta, căci ele „fuseseră vindecate de duhuri rele și de boli”. Și pe deplin Maria, care descindea din ținutul mic Magdala, avea motiv pentru a face aceasta, căci din ea, așa cum este menționat de două ori, Domnul „alungase șapte demoni” (Marcu 16.9; Luca 8.2). În chip deplin „căpetenia puterii văzduhului” a avut stăpânire asupra ei – nu este de mirare că ea era devotată cu toată inima ei Aceluia care a eliberat-o dintr-o astfel de robie.

Deja cu altă ocazie am remarcat că în evangheliile aproape nu este ceva mai plăcut decât comportarea și slujba Domnului față de femei. Desigur *una* dintre ele nu mai este amintită în istorisirea învierii Domnului: *Maria din Betania*. Aceasta era mult înaintată în sentimentele ei și în înțelegerea ei pentru Domnul, decât erau surorile ei, și astfel ea a fost singura care a acordat onoarea trupului Lui sfânt, pe care după aceea toate au avut-o, prin aceea că ea „L-a uns mai dinainte în vederea înmormântării” Sale; mormântul era gol, atunci când au venit celelalte femei. Între acestea însă, în ceea ce privește puterea sentimentelor față de Domnul ei, fără îndoială Maria din Magdala ocupă locul cel mai de frunte. Am găsit-o la cruce și la mormânt, am văzut-o din nou acolo înainte să fi trecut sabbatul, apoi în cetate, pentru ca, de îndată ce era posibil, împreună cu tovarășele ei să cumpere și alte „miresme”, pe lângă miresmele și parfumurile pregătite (Luca 23.56; Marcu 16.1); și, mai devreme decât celelalte, ea este deja pe drum, ca să fie acolo unde „au pus trupul Lui”.

„În ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena a venit dis-de-dimineață la mormânt, pe când era încă întuneric, și a văzut piatra luată de la mormânt” (Ioan 20.1). Celelalte femei au venit „pe când răsărea soarele” (Marcu 16.2), ea a venit „pe când era încă întuneric” – ea nu s-a temut să meargă cu totul singură afară din cetate, în întuneric pe drumul periculos și greu! Da, atunci când ea găsește piatra rostogolită și mormântul gol, ea „fuge” pe același drum înapoi, încă o dată despărțindu-se de tovarășele ei, care probabil între timp veneau la mormânt, ca să spună durerea ei celor doi ucenici, care erau cei mai apropiați de Domnul! „Au luat pe Domnul din mormânt și nu știm unde L-au pus!” (Ioan 20.2).

Maria – precum și cei doi ucenici și celelalte femei – „caută pe Cel viu între cei morți”. Lipsa de cunoaștere este evidentă la ei toți; dar la Maria această lipsă este eclipsată de lumina strălucitoare a sentimentelor inimii ei. „Apoi ucenicii s-au întors acasă. Dar Maria stătea afară lângă mormânt și plângea” (Ioan 20.10,11). Ce unic în felul ei și ce frumos! „Maria Magdalena”, așa spune un alt scriitor, „arată lipsă de cunoaștere; ea nu știe că Hristos a înviat.

Ea cunoaște prea puțin că El este Domn și Dumnezeu, ea crede, că cineva I-ar fi luat trupul; dar Hristos este totul al ei, nevoia sufletului ei, singura dorință a inimii ei; fără El ea nu are nici un cămin, nici un Domn, cu un cuvânt: nu are nimic.”

Iubite cititor! Nu devenim noi rușinați, când întâlnim o așa dorință a inimii față de Domnul, care ne-a iubit și pe noi, și aceasta la o femeie slabă? Vai, inimile noastre, cu toate că ele cunosc lucruri mai mari și mai minunate decât a cunoscut Maria, sunt deseori așa de reci și așa de moarte, așa de lipsite de sentimente pentru Acela care ne-a făcut parte de aceste lucruri mari și minunate prin dăruirea de Sine în moarte. Noi suportăm ore, da, probabil chiar zile, de lipsă de părtașie cu El și – probabil chiar nu suntem în stare să simțim aceasta ca pe o pagubă deosebită. Spun încă o dată: ce rușinos pentru noi! Maria Magdalena era prima la mormânt în dis-de-dimineța zilei învierii; Maria Magdalena rămâne acolo, după ce toți ceilalți au plecat, singură; ea plângea, deoarece nu a găsit pe Domnul ei și nu știa unde L-au pus – dar printre aceste lacrimi scurt după aceea va vedea pe Domnul ei, nu numai trupul Lui, ci pe El Însuși, pe Cel înviat dintre morți.

Cei doi ucenicii, celelalte femei – au părăsit din nou cu toții mormântul gol. Astfel Maria Magdalena era din nou cu totul singură: ea „stătea afară lângă mormânt și plângea” (Ioan 20.11).

Dar nu cumva privirea fugară în mormânt a înșelat-o? Nu putea cel puțin să găsească înăuntru vreun punct de sprijin despre rămânerea Domnului? Indiferent ce a călăuzit-o, în durerea ei „s-a plecat și s-a uitat înăuntru”, și acolo privirea ei este captivată de „o viziune de îngeri” (Luca 24.23), despre care citim în toate cele patru evanghelii. Două din aceste ființe cerești stau acolo, în haine albe, „unde fusese culcat trupul lui Isus: unul la cap și altul la picioare” (Ioan 20.12).

Față de această apariție supranaturală, minunată, a căror „înfățișare era ca fulgerul”, cei ce păzeau „au tremurat de frică” și „au rămas ca niște morți”, și de asemenea și celelalte femei au fost „cuprinse de cutremur și uimire”; cuprinse de groază „au fugit de la mormânt” (Matei 28.3,4; Marcu 16.5,8; Luca 24.4). În cazul Mariei nu auzim nimic despre toate acestea. Toate celelalte dau înapoi dinaintea durerii ei uluitoare, inima ei iubitoare este umplută numai de un gând. De aceea prima întrebare atât a îngerului cât și după aceea a Domnului – totul este așa de plăcut și de frumos – se referă la această durere a ei și la cauza lacrimilor ei.

»„Femeie”, i-au zis ei, „pentru ce plângi?” Ea le-a răspuns: „Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus”« (Ioan 20.13). Este mereu același lucru. Ea spune îngerului ceea ce ea a spus lui Petru și celuilalt ucenic; și de asemenea și după aceea, presupusului grădinar, sunt cuvinte asemănătoare. „Au luat pe Domnul meu!” – Domnul ei, care a eliberat-o de șapte demoni, care timp de trei ani a umplut viața ei cu un conținut nou, necunoscut, care era totul pentru ea! Nu L-au așezat grijuliu în mormânt după moartea Sa infamă, îngrozitoare, mâini pline de dragoste? Și acum acești oameni, acești dușmani ai lui Dumnezeu și slujitori ai lui satan, sau oricine era, L-au luat din mormânt, - i-au răpit ei posibilitatea să fie acolo unde era El, chiar dacă nu mai era El Însuși, ci numai trupul Lui mort, desfigurat!

Aici nu citim nimic despre un răspuns al îngerilor – așa cum este în cazul celorlalte femei -; durerea Mariei avea pe un Altul ca subiect, în loc de slujitorii Domnului lor, înaintea căruia

aceștia amuțesc și se pleacă cu reverență – pe Domnul, care nu putea face altfel decât numai să întâmpine această dorință plină de dragoste cu propria Lui Persoană. „Zicând aceasta, ea s-a întors” – simțind evident că ea nu mai era singură – „și a văzut pe Isus stând acolo în picioare, dar nu știa că era Isus” (Ioan 20.14).

Privirea ei acoperită de lacrimi nu Îl recunoaște; inima ei cuprinsă de necunoaștere caută, am spus deja, pe Cel viu între morți. Desigur erau sentimente omenești și o dorință lipsită de înțelegere, dar – subiectul inimii ei era Domnul Isus. – De ar fi așa mai mult la noi! Deseori noi știm mult, probabil ne fălim cu privirea noastră clară, cu lucrările noastre, cu perseverența noastră, acolo unde Dumnezeu ne-a așezat. Dar cum stau lucrurile cu sentimentele noastre față de El? Este Isus, Domnul, preocuparea inimii noastre, sunt toate dorințele și nostalgiile noastre îndreptate spre Persoana Sa prețioasă?

Nu este prețios să vedem, că Domnul Se arată acestei femei *înainte de a Se arăta tuturor celorlalte*, că El, înainte ca ea să bănuiască că *El Însuși stă înaintea ei*, aici nu lasă pe seama îngerilor să aducă mesajul despre învierea Sa, așa cum este în cazul celorlalte femei? El pune aceeași întrebare ca și îngerii și mai adaugă una: „*Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți?*” – căci El dorește (așa ca la Maria, tot așa și la noi), ca dorința inimii să fie exprimată și în prezența Sa.

Și aceasta are din nou loc sub o formă deosebit de plăcută; căci ea, „gândind că este grădinarul, ea I-a zis: »*Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și mă voi duce să-L iau*«” (Ioan 20.15). Ea nu pronunță nici un nume, ea spune numai „pe El”, căci ea consideră de la sine înțeles, că toți ar trebui să știe despre cine vorbește ea; și ea mai spune și: „mă voi duce să-L iau”, uitând pe deplin că ea, ca femeie slabă, niciodată nu va fi în stare să facă aceasta!

Această dragoste copleșește inima Domnului. Păstorul cel bun, care Își dă viața pentru oile Sale, care apoi „o ia iarăși înapoi”, cheamă acum pe oița Lui pe nume; și acesta din nou este glasul Păstorului, care răsună așa de inegalabil în inima ei, așa de bine cunoscut, așa de familiar, că ea imediat știe, cu toate că Îi întoarce spatele, că El, Cel crezut mort, stă acolo înaintea ei și îi vorbește. „*Isus i-a zis: »Maria!« Ea s-a întors și I-a zis în evreiește: »Rabunii!« adică: «Învățătorule!«*” (Ioan 20.16). Totodată ea – cum putea fi altfel? – s-a aruncat la picioarele Lui, ca să-L cuprindă, ca să nu-L lase să mai plece.

Dar aceasta nu putea fi așa. El nu avea intenția „să restabilească în acest timp împărăția lui Israel” (Faptele Apostolilor 1.6) și să locuiască în trup în mijlocul alor Săi pe pământul acesta. „Eu voi veni iarăși” al Său are o altă dimensiune și un alt sens; răscumpărarea a realizat ceva mult mai înalt: un loc pentru cei răscumparați în „locuințele multe din casa Tatălui Său” în cer. De aceea se spune aici: „Nu Mă atinge, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu.” El, Domnul înviat, trebuia mai întâi să-și ocupe locul Său la dreapta Tatălui. Și ucenica iubitoare, care cu toată neînțelegerea pe care o avea, dorea totuși pe Domnul și Stăpânul ei, a devenit nu numai primul om căruia El Însuși „S-a prezentat viu, prin multe dovezi de netăgăduit”, ci și primul om căruia i s-a făcut cunoscut și totodată i s-a încredințat taina poziției noi câștigată de El pentru ai Săi. „*Du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl meu și Tatăl vostru, la Dumnezeuul Meu și Dumnezeuul vostru*” (Ioan 20.17).

Iubite cititor! Așa a vorbit Domnul înviat, care prin dragostea Sa până în moarte și prin ascultarea Sa de bună voie față de Dumnezeu a adus pe ai Săi în poziția pe care El Însuși o ocupă înaintea Dumnezeului Său și Tatăl, în timp ce „nu Se rușinează să-i numească frați”! – Dar totodată să nu uităm, cui a încredințat El pentru prima dată mesajul și de ce El a făcut aceasta. Cu inima fericită Maria părăsește mormântul gol, unde ea a căutat mai întâi cu multă durere și multe lacrimi pe Domnul ei, și „a venit și a vestit ucenicilor *că a văzut pe Domnul și că i-a spus aceste lucruri*” (Ioan 20.18).

Femeile la mormânt

„În ziua dintâi a săptămânii, s-au dus la mormânt *dis-de-dimineată, pe când răsărea soarele*” (Marcu 16.2). Așa se spune despre celelalte femei galileence, „cealaltă Maria” (mama lui Iacov și a lui Iose), Salome (soția lui Zebedeu), Ioana (soția lui Cuza, administratorul lui Irod; Luca 8.3) și „celelalte împreună cu ele”, în timp ce pe Maria Magdalena am văzut-o mai devreme la mormânt.⁶

Deci și aceste femei au venit „dis-de-dimineată”, și noi aflăm de asemenea și cu ce scop au venit: ele „*au adus miresmele pe care le pregătiseră*” (Luca 24.1). Gândul că Domnul ar fi înviat le era așa de departe, că ele erau preocupate numai cu terminarea lucrării de îmbălsămare, începută de Nicodim (Ioan 19.39,40), ca să amâne cât se poate de mult putrezirea și să onoreze pe Domnul și Stăpânul lor conform obiceiului iudaic. Pentru aceasta ele au venit prea târziu, așa cum am văzut; și cât de cu totul alta ar fi fost comportarea lor dacă s-ar fi gândit la cuvintele Domnului referitoare la învierea Sa în ziua a treia! Atunci cu certitudine mormântul nu ar mai fi avut nici un interes pentru ele.⁷

La acest efort inutil s-a adăugat inutil o grijă nu neînsemnată: „*Și ele ziceau una către alta: »Cine ne va răsturna piatra de la ușa mormântului?« Și când și-au ridicat ochii, au văzut că piatra, care era foarte mare, fusese răsturnată*” (Marcu 16.3,4). – Căruia dintre noi această întâmplare aparent neînsemnată nu are să-i spună ceva? Cum câte o piatră de îngrijorare „foarte mare” a îngreunat inima noastră, și apoi noi a trebuit spre rușinarea noastră să constatăm, că o mână nevăzută a dat-o deja la o parte din cale! Cum unele uși, care ni se păreau închise foarte tare, erau deschise de îndată ce „ne-am ridicat ochii”! Nu am mai avut nimic altceva de făcut, decât să intrăm, așa cum au făcut și femeile.

„*Au găsit piatra răsturnată de la mormânt, au intrat înăuntru și n-au găsit trupul Domnului Isus*” (Luca 16.2,3). Astfel la efortul inutil și grija inutilă se adaugă acum o derutare inutilă. „*Pe când ele nu știau ce să creadă, iată, doi bărbați au stat deodată lângă ele, în veșminte strălucitoare*” (Luca 24.4). Dumnezeu a trimis pe slujitorii Săi, a luat și aici măsuri pentru ei,

⁶ Potrivit cu Luca 24.10 s-ar putea presupune, că Maria Magdalena era și de data aceasta de față, însă eu cred că Luca 24.10-12 are numai un înțeles rezumativ și nu o cronologie, așa cum este deseori la Luca.

⁷ În privința aceasta să se compare cu comportarea total diferită a credincioșilor în așteptarea Duhului Sfânt (Faptele Apostolilor 1.14)!

- când a lăsat El să-I lipsească purtarea de grijă binevoitoare, răbdătoare, care niciodată nu obosește?

„Viziunea de îngeri”, cu care ne-am ocupat deja în istoria despre Maria Magdalena, este interesantă din mai multe considerente; și tot așa în prezentările diferite, în funcție de caracterul evangheliei. Acolo unde este vorba despre Mesia, este „*un înger al Domnului*” (Iehova), care coboară; „înfașșurarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada” (Matei 28.2,3). Cu totul altfel: în evanghelia după Marcu, unde Domnul este văzut ca Slujitor al lui Dumnezeu, „*un tânăr*”⁸ stă la dreapta, la Luca sunt simplu „*doi bărbați*”, în concordanță cu caracterul Domnului ca Om dependent (Marcu 16.5; Luca 24.4). Cât de desăvârșit este Cuvântul lui Dumnezeu! Cât de mult ne putem dedica studiului Lui în deplină încredere în Dumnezeirea originii Lui!

Nedumerirea inutilă a femeilor devine acum, *din nou inutilă, devine spaimă și teamă*; ca și cum mesagerii cerești, care din pricina lor stăteau sau ședeau acolo, „*le-ar fi înspăimântat*”, „*ele erau pline de teamă, plecându-și fețele la pământ*” (Marcu 16.5; Luca 24.5). Vai, noi le înțelegem bine! Și totuși, ce s-a petrecut acolo era un prilej de înspăimântare și teamă pentru lume, așa cum ea era odinioară reprezentată prin păzitorii mormântului, nu însă pentru aceia care aparțineau Celui răstignit și înviat. „*Nu vă temeți; căci știu că voi căutați pe Isus Cel răstignit. Nu este aici, căci a înviat, așa cum a zis.*” (Matei 28.5,6; Marcu 16.6).

„Nu vă temeți”, a strigat deja odinioară „un înger al Domnului” păstorilor din Betleem, „căci astăzi vi S-a născut un Mântuitor”. Însă drumul acestui Mântuitor, care stătea acolo în iesle ca Copilași, a mers cu totul altfel decât s-au gândit ei, a mers la cruce, în moarte și în mormânt. Și din nou a venit un înger al Domnului ca să vestească celor întristați ai Săi un „nu vă temeți” și o mare fericire, o „mare bucurie”. Căci oriunde satan (așa cum el bine știe, pentru totdeauna!) a pierdut dreptul asupra unui suflet omenesc, totdeauna osteneala lui plină de zel a fost să umple sufletul cu teamă și groază. Cât de mult apasă o astfel de teamă asupra inimii, cât de neputincioasă și incapabilă o face să se bucure de binecuvântările depline ale lucrării Sale înfăptuite!

De aceea, iubite cititor, oricine ai fi tu, dacă faci parte din cei care au sufletul înnoit, atunci și pentru tine este valabil „nu te teme” al Său, pe care El îl strigă aici prin gura îngerului femeilor de la mormânt, și de asemenea și „*Eu știu*” al Său – că tu cauți din adâncul inimii tale „*pe Isus Nazarineanul, Cel răstignit*” (Marcu 16.6) și părtășia cu El, Cel disprețuit de toți. De aceea ascultă, că mai există ceva pe lângă smerirea Sa, și anume, biruința Sa minunată, de nepătruns și triumful Său asupra lui satan, asupra păcatului și asupra morții și mormântului – vai, cât de mult ne vom rușina odată de toate faptele inutile, nebune, de toate grijile inutile, încurcături și temeri!

„Nu este aici, căci a înviat, *așa cum a zis*” (Marcu 16.6,7). Tot „inutilul”, despre care am vorbit, își are originea în lipsa de luare în considerare a Cuvântului Său. De aceea îngerii adaugă cuvintelor lor de încurajare și o mustrare și o atenționare: „*Pentru ce căutați pe Cel viu între cei morți? Nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte cum v-a spus pe când era încă*

⁸ Aceasta înseamnă un slujitor mai tânăr, subordonat, este același cuvânt care se folosește și pentru „băiat” sau „ortac” (compară cu Faptele Apostolilor 5.6).

în Galileea” (Luca 24.5,6). De cât de multe întristări și dureri, întrebări neliniștitoare, nedumeriri, zăpăceli și temeri ar fi fost scutite, dacă ar fi „păstrat în inimile lor” cuvintele Sale, așa cum a făcut Maria, mama Domnului (Luca 2.19,51). Și Iacov „a păstrat” odinioară cuvântul lui Iosif (cu regret nu destul de mult); și la fel a strigat cântărețul Psalmului 119: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea” – el dorea să-L „învețe”, „să privească permanent la El”, să „mediteze ziua întreagă” la El, da, „niciodată să nu uite” să-l păstreze și să-L practice, „totdeauna și până la sfârșit”. Da, „ferice de cei ce ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și-L împlinesc” (Luca 11.28). La mărturia Cuvântului s-a adăugat o alta. „*Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul!*” (Matei 28.6; Marcu 16.6). Acest loc era gol; El nu mai era acolo, potrivit cuvintelor Sale, și curând Acela, pe care ele zadarnic Îl căutau printre cei morți, li se va „prezenta El Însuși viu, prin multe dovezi de netăgăduit”.

Când femeile au văzut locul „unde L-au pus ei”, mormântul gol, au putut duce ucenicilor veste bună despre învierea Domnului. Da, Domnul dorea ca aceasta să aibă loc imediat; de aceea îngerii au zis: „*Duceți-vă repede și spuneți ucenicilor Lui că El a înviat dintre cei morți!*” – nici ceilalți ai Săi nu trebuiau să rămână mult timp în necunoaștere și întristare. Da, ei trebuiau să-L revadă, „întristarea lor să se prefacă în bucurie” (Ioan 16.20): „*El merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea, cum v-a spus*” (Marcu 16.7). Ce mesaj, dublu garantat prin cuvântul îngerilor și al Domnului! „Tot așa și voi; acum sunteți plini de întristare; dar Eu vă voi vedea iarăși, inima vi se va bucura și nimeni nu va lua de la voi bucuria voastră” (Ioan 16.22). „*Și ele și-au adus aminte de cuvintele Lui*” (Luca 24.8).

Dar, vai, ce este inima omului! Dacă mai înainte, când Domnul le-a vestit în cuvinte clare moartea și învierea Sa, „nu au înțeles ce li s-a spus”⁹, nici acum aceste cuvinte, pe care ele le vedeau într-o lumină nouă (Luca 24.7), nu au putut încă să aducă inimile lor la liniște deplină. Într-adevăr, ele s-au dus, conform misiunii date lor de către înger, „*plecând repede de la mormânt*” și „*au alergat să dea de veste ucenicilor Lui*”, dar ele au făcut-o „*cu frică și cu mare bucurie*” (Matei 28.8); sentimentele contradictorii au fost cele care le-au determinat la această grabă. Da, în evanghelia după Marcu citim: „*Ieșind, ele au fugit de la mormânt, cuprinse de cutremur și uimire. Și n-au spus nimănui nimic, căci se temeau*” (Marcu 16.8).

Cât de redus este deseori efectul Cuvântului Său asupra inimilor noastre puțin credincioase, umplute cu gândurile și imaginațiile proprii! Însă El „nu obosește nici nu ostenește”, da, tocmai slăbiciunea noastră dă naștere deseori, spre rușinarea noastră, la bunăvoința Sa și la atitudinea prevenitoare a Sa plină de îndurare, așa cum vedem și aici la femeile clătinate între „*frică și mare bucurie*”.

„*Și pe când se duceau ele să ducă ucenicilor Săi vestea, iată, le-a întâmpinat Isus și le-a zis: »Bucurați-vă!«*” (Matei 28.9). Ce întâlnire! Dar noi adăugăm: Ce salut! – De două ori auzim acest salut, care înseamnă în adevăratu-l sens al cuvântului „bucurați-vă”, în istoria anterioară a Domnului; acolo însă adresat lui Însuși din gură omenească și în sens ușuratic! „Te salut!” – bucură-te! – așa nu s-a temut Iuda să se adreseze Domnului, atunci când „cu o sărutare L-a trădat”; și cu același salut au îngenuncheat soldații împreună cu „toată ceata adunată

⁹ Compară cu Matei 16.22; 17.23; Marcu 9.32; Luca 9.45; 18.34. – Citim în evangheliile despre o înștiințare clară, făcută de trei ori (Matei 16.21; 17.22; 20.17; Marcu 8.31; 9.31; Luca 9.22,44; 18.31).

împotriva Lui” înaintea Celui încununat cu cununa de spini și a Domnului împodobit cu o haină stacojie, batjocorindu-L, scuipându-L și bătându-L peste cap (Matei 26.49; 27.29).

Așa a întâmpinat omul, fie el iudeu sau păgân, pe Domnul gloriei! Da, el a făcut mai mult, el l-a dat la cruce locul blestemului și al batjocorii cele mai profunde, locul care se cuvenea numai lui, omului însuși. Însă potrivit planului de har al lui Dumnezeu acesta era drumul ca să producă mântuire și bucurie veșnică unor suflete puține, slabe, în credință devotate acestui Nazarinean disprețuit. De aceea pentru ele era salutul bucuriei dat de Cel răstignit și înviat: „*Bucurați-vă!*”, atunci când ele încă pline de consternare și teamă s-au reîntors la mormântul tocmai părăsit de El. Însă nu la mult timp după aceea cerul trebuia să răsune de un salut, așa cum el niciodată nu a fost auzit și cum nici nu va mai fi auzit, atunci când El ca „Urzitorul mântuirii veșnice” a intrat acolo, „*salutat de Dumnezeu*” ca Mare Preot veșnic al poporului Său (Evrei 5.9,10).

Poporul Său pământesc va trece cândva prin judecăți grave, și atunci, când El va veni pentru a doua oară pe pământul acesta, Îl vor saluta cu „plângeri amare” ale unei pocăințe adevărate, când ei vor vedea pe Acela „pe care L-au străpuns” (Zaharia 12.10 și versetele următoare; Apocalipsa 1.7). Ce salut de primire impresionant va fi acesta! – Însă mai înainte *noi*, cei care suntem ai Lui din timpul harului, „vom fi răpiți, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh” – „într-o clipă, într-o clipeală din ochi” – atunci și noi, ca și femeile, care veneau de la mormântul gol, vom auzi salutul Său: „*Bucurați-vă!*” – „*vă salut!*”, și noi vom avea parte de împlinirea despre care deseori am cântat pe pământul acesta sărman:

Sus nu va fi slăbiciune,
Și toți vor sta lângă Tine,
Vor veni cu bucurie,
Adorare să-Ți dea Ție
Pentru-ntreaga veșnicie,
Vino, Isus!

Ceea ce Mariei Magdalena nu i-a fost permis, au avut voie să facă femeile acestea – în concordanță cu caracterul evangheliei după Matei¹⁰: „*Ele s-au apropiat să-I cuprindă picioarele și I s-au închinat*”, Împăratului lui Israel, care, după înfăptuirea lucrării, voia să Se întâlnească iarăși cu „oile mici ale turmei”, „frații” Săi, rămășița credincioasă a lui Israel, departe de Ierusalim și de Templu, pe terenul unde El a intrat mai înainte în legătură cu poporul Său pământesc (și numai unde putea să intre în legătură), și anume în Galileea. Repetând mesajul îngerului, „*Isus le-a zis: »Nu vă temeți; duceți-vă și spuneți fraților Mei să meargă în Galileea! Acolo Mă vor vedea*” (Matei 28.10).

Însă înainte ca ucenicii să plece acolo, ei trebuiau, individual și în comun, să vadă pe Cel înviat, în concordanță cu Cuvântul, că „li S-a prezentat El Însuși viu, prin multe dovezi de netăgăduit, fiind văzut de ei timp de patruzeci de zile” (Faptele Apostolilor 1.3).

¹⁰ Cel căruia această diferență îi creează greutăți, acela trebuie să se gândească că nici evanghelia după Matei și nici evanghelia după Marcu nu ne duc pe înălțime, așa cum face evanghelia după Ioan.